

Sygn. akt IV CSK 684/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa B. P.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie Kujawsko-Pomorskiemu w Bydgoszczy
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 25 kwietnia 2014 r., sygn. akt V ACa 21/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na jej oczywistej zasadności wyrażającej się – w jej ocenie – w naruszeniu przez Sąd drugiej instancji art. 361 § 1 k.c. poprzez dokonanie wadliwych ustaleń faktycznych i błędnej oceny materiału dowodowego (w odniesieniu do porzucenia gospodarstwa), prowadzących do niestwierdzenia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy wydaniem wadliwej decyzji administracyjnej a powstaniem szkody.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, oparciu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności musi towarzyszyć wywód skarżącego wyjaśniający, na czym – jego zdaniem – polega oczywista zasadność skargi w danej sprawie z przytoczeniem przepisów, których naruszenie ją spowodowało oraz argumentacja wskazująca na to, dlaczego opisane naruszenie doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Nie każde bowiem naruszenie określonego przepisu (nawet oczywiste) prowadzi do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2012 r., I PK 154/11 oraz z dnia 20 lutego 2014 r., III SK 62/13 – nie publ.).

Okoliczności wskazane przez skarżącą nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Przedstawiony wywód stanowi bowiem jej własną ocenę istotnych elementów stanu faktycznego, konkurencyjną wobec ustaleń Sądu odwoławczego. Zgodnie zaś z art. 398³ § 3 k.p.c. ustalenia dowodowe dokonane przez Sądy powszechne wiążą Sąd Najwyższy i nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej.

Z tych względów odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).